

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dra J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arahem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Loos, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f9.— per jaar.

Advertentiën: 25 cent per regel.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur:
Duitsche Kampweg, Wolfhezen.

INHOUD: Uit de Schrift: Gods getuigenis. (Hebr. 11:4). — Kerkelijk Leven: Stockholm en Nicea. Pariteit of symposium? Oud demonstrandum. — Oproeping en Onderwijs: De Chr. Oproeping en de moderne kultuur V. (Slot). — Literatuur en Kunst: Een nieuw boek van Jöran Falk Rönns. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Gods getuigenis.

... alsoo God over zijn gaven getuigenis gaf. Hebr. 11:4.

Welk een kostbaar en teeder geschenk Gods wordt hier ontdekt.

Abel ontving van God een getuigenis.

Hiermede is niet het getuigenis bedoeld, dat de Schrift van hem geeft, of het getuigenis dat hij bezit in het bewustzijn van Gods Kerk; — dat alles is een getuigenis aangaande hem. Doch hier wordt gesproken over een getuigenis dat hij zelf ontving. Het is hem dus in zijn leven door God geschonken. En het is hem geschonken toen hij offerde. Bij het altaar gaf de Heere het hem. Immers gaf God over zijne gaven getuigenis.

Op welke wijze aan Abel dit getuigenis toekwam, wordt niet gemeld. Hij zal het ontvangen hebben, gelijk de Heere het Zijn kinderen pleegt te geven, als eene goedkeurende gewaarwording in hunne ziel, een innerlijk bewustworden van de gunst Gods.

Zoo getuigde Gods Geest met Abels geest, dat de Allerhoogste een welgevalen had in zijne gaven.

Want het was het antwoord van God op die gaven. Abels offer kwam in zegenend getuigenis op hemzelf terug. De altaarrok daalde als dauw weder neer. Gelijk Abraham, toen hij zijn zoon den Heere geschonken had, vanuit den hemel het getuigenis ontving: „Nu, weet ik, dat gij godvreezende zijt”, — zoo Abel: „alsoo God over zijne gaven getuigenis gaf.”

Indertijd. — een teeder en kostbaar geschenk Gods.

Een geschenk; want het is goedertierenheid, die het geeft. Niemand wane, met zijne gaven aan God zulk een getuigenis te kunnen verdienen. Wij zijn in den hoogsten zin tot onze offers aan den Heere verplicht. Wij zijn geschapen voor het offer; voor het offer van het onze, en van de onzen, en van onszelf. De volmaakte mensch is de volmaakte Priester, tevens het volmaakte Offer.

Zoo wij dan ook met onze gaven iets bedoelen nevens God, zoo de liefde daarin ontbreekt, de overgave van ons hart. — dan brengen we geen waarachtig offer; en dan ontbreekt ook het getuigenis dat God over onze gaven geeft. Alle offer dat eigengerechtigheid op het oog heeft, of goeden naam, alle gave die gedwongen geschiedt, of uit sleur, is onvruchtbaar.

Maar uit elke gave, hoe klein ook, die waarlijk den Heere gebracht wordt, doet gerade een loonend getuigenis op den gever terugdalen, een innerlijke vrede, een blijde indruk in de ziel van Gods gunst.

Hoeveel zaliger zou het leven van den Christen zijn, hoeveel rijker zouden wij het licht van Gods vriendelijk aanschijn in ons hart gewaarworden, indien wij van de gelegenheid die de Heere ons in het offer biedt een zuiverder gebruik maakten; indien wij in onze gaven de liefde tot God meer aankweekten; indien wij met meer bewustheid offerden om 's Heeren wil; indien wij inniger ons harti op het altaar legden. God zou over onze gaven getuigenis geven, en wij zouden ervaren, hoe zalig het ware geven maakt.

Het is Jezus Christus zelf, die in den hoogsten zin de zaligheid van zulk een offeren gesmaakt heeft. Over zijn offerend leven gaat het getuigenis van boven: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in welken Ik mijn welbehagen heb!”

Van Hem ook, van Zijn Offer, daalt de kracht ons af, om van onze kleinste gave een offer den Heere te maken, en onze grootste offers in waarheid te kunnen brengen. Zoo de gemeente des Heeren, door de kracht van Christus, haar leven meer maakte tot een offerend leven, een leven van zelfverloochening om Gods wil, een leven aan het altaar des Heeren, — ze zou rijker de Goddelijke goedkeuring en gunst in haar binnenste gewaarworden; ze zou milder van den hemel bedauwd worden; ze zou edeler genot smaken, genot van vrede en bijdschap uit den Heiligen Geest.

Want God zou haar over hare gaven getuigenis geven.

U.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

— Stockholm en Nicea.

Kort na de herdenking van het concilie van Nicea, vóór 1600 jaar gehouden, vergadert thans te Stockholm een schare van kerkelijke afgevaardigden uit heel de wereld.

Die officiële kerkelijke afvaardiging is het karakteristieke van deze samenkomst.

Er werden wel meer internationale bijeenkomsten gehouden, waarvan kerkelijke voormannen deel uitmaakten.

Maar zij misten het officiële kerkelijke cachet van de konferentie te Stockholm.

Men spreekt dan ook van een nieuw type van concilie.

Onwillekenig trekt men een parallel tusschen Nicea en Stockholm.

Vóór de opening werd het congres door iemand reeds het Nicea der ethiek genoemd.

Hij bedoelde daardoor uit te drukken, dat gelijk Nicea van fundamentele betekenis is geweest voor de leer van het christendom, Stockholm hetzelfde behoort te worden voor het leven van het christendom.

En ook de Zweedsche koning, die het kongres opende, bracht in zijn rede Nicea in herinnering.

Zekere uiterlijke overeenkomst tusschen beide vergaderingen kan niet worden geloochend.

De vorstelijke ontvangst, de ontmoeting van verschillende volken en rassen vertoonen gelijkenis.

Wat dit laatste betreft, overtreft Stockholm Nicea nog.

Toenmaals immers was de bekende wereld heel wat kleiner dan tegenwoordig en waren de afgevaardigden niet uit zulke verre hemelstreken gekomen.

In een samenkomst als te Stockholm ligt uiterlijk gezien o zooveel aantrekkelijks.

Er gaat ongemeene bekoring van uit.

Gaarne zou men zich onder die menigte voegen al ware het slechts om hen de hand te drukken, die men als zijn broeders in Christus mag beschouwen en die natiën vertegenwoordigen, waarmee men niet licht in aanraking komt.

De verheffende gedachte van het „uit alle geslacht en volk en taal en natie” laat u hier niet los.

Wanneer men echter let op het innerlijk samenstel van zulk een vergadering, maakt zich dra een gevoel van teleurstelling van u meester.

Natuurlijk zullen anderen dit wijten aan Gereformeerde onbuigzaamheid en zwartkijkerij.

Maar de Gereformeerde zelf weet beter.

Het zou hem wat iets waard zijn, indien dit kongres zoo ware ingericht, dat hij er zich thuis kon voelen.

De katholieiteit van het christendom is hen een geloofsstuk, waarvan hij zoo gaarne een begin van verwerkelijking zou aanschouwen.

Evenwel moet hij daarvoor te Stockholm niet zijn. Stockholm is bij alle gelijkenis in waarheid de antipode van Nicea.

Juist de typeering „Nicea der ethiek” stelt dat in het licht.

De onduidelijke voorwaarde, waarop deze konferentie werd samengeroepen, luidt, dat er over

„faith and order”, over „geloof en kerkinrichting” niet zal worden gesproken.

Men begreep, dat men het over het geloof, over de belijdenis niet eens was en ook nooit eens zou worden.

Daarom schakelde men de leer maar uit.

Alsof dat zoo maar gaat!

Alsof er een christendom kon bestaan zonder geloofsinhoud.

Van de eerste christelijke gemeente wordt ons gemeld, dat zij volhardende was in „de leer der apostelen”.

Die leer der apostelen gaat in bedoeld Schriftwoord voorop, daarna volgt eerst „en in de breking des broods en in de gebeden.”

Wanneer men geen gemeenschappelijke basis heeft in de leer, in het geloof aangaande God en Zijn genade in Christus, hoe wil men dan als christelijke kerken samenkomen?

Hoe wil men als Christenen samenspreken?

Dan deed men te Nicea anders.

In Nicea hield men zich aan het voorbeeld der eerste christenen.

Te Stockholm wil men zich echter terugtrekken op de „ethiek”.

Vragen van praktischen aard zullen alleen aan de orde gesteld.

Uit de lijst van onderwerpen noemen we: Christelijke liefde en economische en industriele problemen; mensch en eigendom; nationale en internationale kooperatie in de industrie; kind en adolescent; arbeid en werkloosheid; de kerk en zedelijke en maatschappelijke problemen; behandeling van den misdadiger en de christelijke broederschap.

Men vraagt zich af of deze onderwerpen niet evengoed, ja beter op vergaderingen, welke een ander karakter dragen, kunnen worden behandeld dan op kerkelijke.

Het steunt tot innige droefheid, dat, wanneer men zee en land heeft afgereisd om als Christelijke kerken saam te komen, men niet spreekt over Hem, Wiens naam eeuwig eer moet ontvangen, maar over den mensch en zijn aardsche belangen.

De laatste dienen ook behartigd, maar daarvoor roept men geen concilie saam.

Die hooren thuis op christelijke sociale kongressen.

Dit is de schrille tegenstelling tusschen Nicea en Stockholm.

Te Nicea stond de Drieëenige God in het centrum der beraadslagingen.

Te Stockholm de mensch.

En dan nog niet het meest de mensch in zijn diepen nood en behoefte aan verlossing.

Maar de mensch in zijn tijdelijke zorgen.

En als een man als de Saksische bisschop Ihmels niet geheel en al van zijn geloof kan zwijgen, wordt hem dogmatische starheid verweten.

Wat geeft Stockholm een treurig beeld van het christendom onzer dagen te zien!

Het christendom gaat achter het humanisme schuilen!

Moest „het geloof”, de belijdenis, de leer buiten bespreking blijven, ook over de kerkinrichting mocht niet worden gediscussieerd.

Wel mag er over gehandeld, hoe de maatschappij moet worden ingericht.

Maar niet, hoe de kerk behoort te worden ingericht.

Zoo wordt op een kerkelijk kongres de kerk achtergesteld bij de maatschappij.

De kerk is weer asschepoetster.

Haar inrichting en verzorging bijzaak.

Dat alles moest gedaan om het maar „eens” te zijn.

Een kerkbegrip houdt dan ook dit „concilie” er niet op na!

Zelfs het Leger des Heils, dat geen kerk is en geen kerk wil zijn, figureert daar onder de kerken.

Wat te Stockholm bijeen is, is bijna in alle opzichten een allegaartje.

De eerste berichten luiden dan ook, dat ver-